

kového úřadu smlouvy, jež měly býti sepsány a vloženy do pozemkových knih teprve po vypršení doby platnosti zákazu zcizení. To by bylo zřejmé obcházení shora uvedených předpisů a porušení práva Státního pozemkového úřadu, by mu každá smlouva uzavřená v době platnosti zákazu byla ke schválení předložena. Kupní smlouva z r. 1923 musila tedy za všech okolností býti předložena ke schválení Státnímu pozemkovému úřadu. Jelikož se tak nestalo, je nicotná (§ 879 první věta obč. zák.), pročež nemůže míti úspěch ani žaloba o splnění oné smlouvy, ani o náhradu interese za její nesplnění.

Čís. 13588.

Předpokladem pro přiznání přednostního pořadí nemocenskému pojištění není, by nemovitost sloužila výlučně nebo převážně výdělečnému podniku dlužníka, podrobenému výdělkové dani.

(Rozh. ze dne 1. června 1934, R I 491/34.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost nepřikázal soud první stolice Zemědělské nemocenské pojišťovně v přednostním pořadí nedoplatky pojistného. **Důvody:** Na pohledávku Zemědělské nemocenské pojišťovny nebylo nic přikázáno, ježto prodané nemovitosti nesloužily vůbec k provozu podniku podléhajícího dani výdělkové (§ 76 zák. 220/96 ř. zák. a § 265 zákona o přímých daních čís. 76/1927, srov. rozh. 7571, 7923, 10290, 10586, 11980 sb. n. s.). Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. **Důvody:** Stížnost není důvodná, neboť, jak nejvyšší soud ve svých rozhodnutích uvedených prvním soudem opětovně zevrubně odůvodnil, přes povšechný doslov § 173 zák. čís. 221/24 sb. z. a n. jest posuzovati přednostní právo zástavní pojistných příspěvků podle předpisů o dani výdělkové, a to proto, že pojistnému jest výdělková daň svou strukturou a povahou z daní a veřejných dávek nejbližší, a podle exekučních spisů prodané nemovitosti vůbec nesloužily provozování podniku dani výdělkové podléhajícího, což ostatně stěžovatelkou není ani tvrzeno.

Nejvyšší soud změnil usnesení nižších soudů v ten rozum, že přikázal Zemědělské nemocenské pojišťovně v přednostním pořadí dlužné příspěvky.

Důvody :

V rozhodnutích čís. 11.980 a 10.586 sb. n. s. a tam uvedených dalších rozhodnutích bylo blíže dovoděno, že nemocenskému pojistnému přísluší přednostní uspokojení za týchž předpokladů jako výdělkové dani, totiž za předpokladu § 265 druhý odstavec písm. a) zákona o přímých daních čís. 76/27 sb. z. a n., že dlužníková nemovitost výlučně nebo převážně slouží k provozování výdělečného podniku podrobeného nemocenskému pojištění. Nižší soudy nesprávně usuzují, že předpokladem pro přiznání přednostního pořadí nemocenskému pojistnému jest, by nemovitost sloužila výlučně nebo převážně výdělečnému podnikání dlužníka dani výděl-

kové podrobenému. Dovolací rekurentka správně k tomu poukazuje v dovolacím rekursu, že pro toto stanovisko nelze nalézt opory ani v zákoně, ani v rozhodnutích prvním soudem v jeho usnesení uvedených. Pojištěním ve smyslu zákona č. 221/24 sb. z. a n. jsou povinny osoby zaměstnané i v podnicích podléhajících jinému zdanění než dani výdělkové, tedy i v zemědělském podnikání, a obmeziti výsadní postavení nemocenského pojistného jen na podniky podléhající dani výdělkové bylo by nejen nespravedlivé pro nemocenské, invalidní a starobní pojištění zemědělské, nýbrž znamenalo by i ohrožení sociálního pojištění. Správně také dovozuje dovolací rekurentka, že nižší soudy neuvážily, že v § 265 zák. č. 76/27 sb. z. a n. jest dáno věcné ručení i pro dlužné daně a veřejné dávky jiné než pro daň výdělkovou, a že nelze poukaz v uvedených rozhodnutích k ustanovení § 265 zák. č. 76/27 sb. z. a n. obmezovati jen na jeho druhý odstavec písm. a). Poněvadž přísluší přihlášenému pojistnému přednostní pořadí a proti výši přihlášeného nemocenského pojistného odpor podán nebyl a přihláška co do úroků a útrat byla vzata zpět, jest rozhodnutí odůvodněno.

Čís. 13589.

Zpětného postupu pozemků podle § 21 zákona ze dne 5. února 1920, č. 88 sb. z. a n., nelze se na Pražské obci domáhati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 1. června 1934, R I 518/34.)

Žalující společnost domáhala se na Pražské obci zpětného postupu pozemků podle § 21 zákona ze dne 5. února 1920, č. 88 sb. z. a n. Námitku nepřípustnosti pořadu práva soud první stolice zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Žalující strana opírá žalobní nárok o ustanovení § 21 zákona č. 88/1920. Tento zákon, jenž byl podle § 25 vydán k doplnění a změně platných stavebních řádů, spadá do rámce předpisů veřejnoprávních a upravuje právní poměry majitelů pozemků s hlediska veřejnoprávního. Kotví tedy nároky propůjčené majitelům pozemků ustanovením § 21 v právu veřejném, jež podléhá rozhodování správních úřadů. Tyto správní úřady jsou zajisté povolány k posouzení, zda majitelé pozemků splnili svůj závazek k odevzdání pozemků do veřejného statku a zda tudíž nastala podmínka jejich nároku na zpětné odevzdání pozemků z veřejného statku a kterých. Jde tedy o otázku, jež se podle ustanovení § 1 j. n. vymyká z rozhodování řádných soudů pořadem práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud správně rozpoznal, že žalobní nárok proti žalované obci Pražské, opřený o ustanovení § 21 zákona č. 88/1920, t. j. zákona o zřízení státní regulační komise pro hlavní město Prahu s okolím a o přehledný plán regulační a zastavovací, není nárokem soukromoprávním, neboť právní důvod tohoto nároku kotví v právu veřejném,